

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

Cinci ani de rodnică arhipăstorire

La 23—26 mai s-au împlinit cinci ani de la alegerea, investitura și instalarea I. P. S. mitropolit Nicolae Colan în scaunul Arhiepiscopiei de Alba Iulia și Sibiu și Mitropoliei Ardealului. I. P. S. Sa venea de la Cluj la Sibiu „acasă”. Pentru că — după ce a terminat liceul la Brașov, teologia și literele, specializându-se în studiul neo-testamentar la Universitatea din Berlin, Nicolae Colan a desfășurat în centrul mitropolitan sibian, timp de 15 ani, o bogată și multilaterală activitate, ca secretar arhiepiscopesc, profesor la Studiul biblic al Noului Testament și rector al Institutului Teologic Andreian, redactor al „Revistei Teologice” și altor publicații, scriitor de cărți, studii, articole, predicator și cuvîntător, membru și animator în diferite corporații bisericești și asociații, etc. Astfel tot ceea ce s-a făcut în acest răstimp poartă și pecetea personalității active și excepțional de înzestrate a profesorului Nicolae Colan.

Cei 21 ani de păstorire vlădicească în Eparhia Clujului au fost de asemenea o revărsare de daruri și ostenele binecuvîntate în îndrumarea clerului și credincioșilor, cu cuvîntul și cu condeiul, cu pilda și statul, pe calea drepte credințe și a vrerilor de pace și mai bine.

Intors acasă — în Sibiul drag al atîtor realizări neuitate — cu înțelepciunea și experiența anilor de cugetare și acțiune neîntreruptă, I. P. S. Sa a pornit îndată la treabă. De la început I. P. S. Sa a spus că „odată cu înalta treaptă la care sînt ridicat simt că mi se sporesc sarcinile și mi se îngreuiază răspunderea pentru purtarea lor” și că își pune toată nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu prin care va putea să-și îplinească noile sarcini. De asemenea de la început I. P. S. Sa a precizat că înaintașii care au cinstit scaunul Mitropoliei Ardealului, îl obligă să lucreze „în albia tradiției sfintei noastre Biserici”, fără ca prin aceasta să rămînă cu ochii pironiți spre trecut, ci dimpotrivă să fie ancorat în prezent și „iscodind cu priviri încordate cărările spre tot mai luminosul viitor al patriei noastre iubite și spre tot mai deplina fericire a poporului”.

Pe linia acestor orientări ale tradiției bisericești și ale ancorării în actualitate și-a desfășurat I. P. S. Sa activitatea de Arhiepiscop al Sibiului și Mitropolit al Ardealului cu înțelepciunea, cu smerenia, cu bunătațea, cu priceperea și echilibrul, ca-



racteristice unei personalități, ce întrupează cele mai bune calități intelectuale și morale ale credincioșilor, ale clerului, ale poporului nostru. Cu un cuvînt: omnia creștinească și romînească.

Desigur cînd e vorba de realizările a cinci ani de arhipăstorire cel mai ușor este să enumeri realizările, care se văd. Intre acestea pe primul loc se situează pictarea Catedralei Mitropolitane. După cincizeci de ani de la ridicarea acestei Catedrale monumentale, după ce ea a fost reparată ca monument arhitectonic prin ajutorul Departamentului Cultelor și Comisiei Monumentelor istorice, I. P. S. Mitropolit Nicolae a pus în lucrare pictarea integrală a ei. Se pare că Dumnezeu i-a hărăzit această misiune ca — după ce a pictat Catedrala din Cluj — să continue lucrarea de împodobire a casei Domnului și la Sibiu. În felul acesta — datorită purtării de grijă a I. P. S. Sale — peste cîțiva ani

cei ce vor intra în catedrala sibiană vor admira nu numai măreția ei ca clădire, ci și frumusețea picturii, care desfată ochii și mișcă inima spre evlavie.

În acești ani s-au pictat, construit și înnoit multe biserici parohiale, care au avut bucuria să fie sfințite sau cercetate cu slujbă și cuvînt de zidire sufletească, de către I. P. S. Arhipăstor. Vizitațiile canonice, hramurile Mănăstirii de la Sîmbăta de sus, sînt tot atîtea fapte, care s-au întipărit cu putere în sufletul clerului și credincioșilor.

Pe lîngă îndrumarea clerului prin circulare și îndrumări de la Centru, pe lîngă contactul personal cu preoții, I. P. S. Sa a participat și la multe Conferințe de orientare ale preoțimii, prețuind activitatea preoților și dîndu-le luminate sfaturi.

Institutul Teologic de grad universitar-Sibiu s-a bucurat de deosebitul sprijin al I. P. S. Sale, atît moral cît și material. Activitatea profesorilor a fost stimulată, studenții au simțit mereu privegherea unui Părinte iubitor peste ostenele și dorințele lor. Revista „Mitropolia Ardealului” și „Telegraful Român” — ca și „Îndrumătorul bisericesc” au apărut cu studii și articole de orientare a clerului și credincioșilor în problemele bisericești și de actualitate.

Pastoralele, predicile și cuvîntările I. P. S. Sale — în graiul dulce al „vechilor cazanii” — au împărțit lumina și căldura Evangheliei lui Hristos și dragostea de patrie și de pace și înfrățire între popoare.

În toată activitatea — desfășurată în Arhiepiscopie și la Sfîntul Sinod — se arată dragostea de Hristos și Biserica și dragostea de patrie și pace a I. P. S. Sale. Adînc pătruns de duhul iubirii și păcii lui Hristos, I. P. S. Sa este legat cu toate fibrele sufletului de popor și de patrie, de marile realizări ale vremii noastre și este un însuflețit luptător „pentru pacea a toată iumea”, pentru dezarmarea generală și totală, pentru eliberarea popoarelor coloniale, pentru prietenie și colaborare între popoare. I. P. S. Sa aduce aici dîrzenia și convingerea neclintită a luptătorului, care știe că luptă pentru o cauză dreaptă, pentru o cauză sfîntă, cauză binecuvîntată de Dumnezeu și dragă popoarelor lumii.

Cu celelalte culte I. P. S. Sa este un promotor permanent al relațiilor în spirit

(Continuare în pag. 2)

Pentru dezarmare generală și pace

În iulie a. c. va avea loc la Moscova Congresul mondial pentru dezarmare generală și pace, la care vor participa luptători pentru pace din toate țările, de toate convingerile politice și credințele religioase. În vederea întâmpinării acestui congres și a pregătirii lui au avut loc în toate țările mitinguri și manifestări pentru dezarmare generală și totală, împotriva experiențelor cu arme atomice — făcute de S.U.A. în insula Christmas din Oceanul Pacific și de Franța în Sahara —, pentru interzicerea armelor atomice, pentru rezolvarea problemelor litigioase prin tratative pașnice. Diferite organizații și mișcări pentru pace au declarat că vor trimite delegații la Congresul Mondial pentru dezarmare generală și pace și au făcut colecte pentru strângerea fondurilor necesare trimerii delegațiilor.

În S.U.A. partizanii păcii, pe lângă manifestări în diferite orașe, au organizat marșuri ale păcii spre Washington și New-York. Uniunea organizațiilor „Cotitura spre pace” a adoptat un apel în care se spune: „Viitoarea existență a omenirii depinde de încetarea cursei înarmărilor. Noi considerăm că numai dezarmarea poate asigura o securitate reală a țării noastre și popoarelor din lumea întreagă”. În același sens s-au pronunțat personalități din S.U.A. între care savantul Linus Pauling, laureat al premiului Nobel. În R. F. Germană au început marșurile de primăvară ale luptătorilor pentru pace. Participanții la aceste marșuri și la alte demonstrații, afirmă: „Dușmanul cel mai odios este războiul”, „Bombele nu rezolvă problemele internaționale”, „Nu vom admite

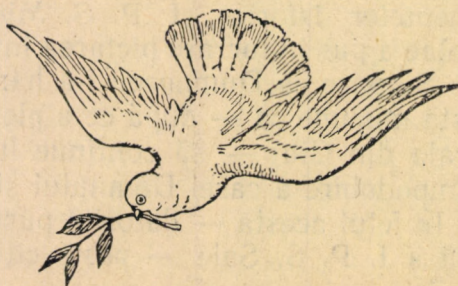
să se stocheze arma atomică pe pământul german”. În Japonia reprezentanții Mișcării pentru interzicerea armelor atomice au ținut mitinguri cerând încetarea experiențelor atomice ale S.U.A. din Pacific. Conferința oamenilor de știință, de cultură și artă din Japonia a adresat un Apel opiniei publice mondiale, în care se propune realizarea „unui acord cu privire la dezarmarea generală și totală. Aceasta este o sarcină măreață a omenirii în etapa actuală de dezvoltare a societății”.

În Italia au avut loc zeci de demonstrații în diferite orașe și regiuni. Astfel în duminica din 13 mai a. c. au participat la marșul păcii din Sardinia (orașul Cagliari) peste 10.000 de persoane (țărani, păstori, intelectuali, studenți, femei), cea mai mare manifestație din ultimii ani. Între cei din fruntea coloanei era și Andrea Gaggero, membru al Consiliului Mondial al Păcii, preot catolic, căruia Vaticanul din pricină că e un luptător hotărât pentru pace, i-a interzis de a mai sluji. Erau de față bătrâni, care au fost în primul război mondial și copii în cărucioare, care nu trebuie să mai cunoască suferințele războiului. Participanții au cerut dezarmare și pace. În Anglia „Comitetul celor 100” (președinte, cunoscutul filozof Bertrand Russell) și „Mișcarea pentru dezarmare nucleară” (președinte, canonicul John Collins de la o biserică anglicană din Londra) au organizat marșuri ale păcii și mitinguri, la care au participat mii de persoane, pentru sprijinirea Congresului Mondial pentru dezarmare generală și pace de la Moscova. Președinții acestor mișcări — pentru activitatea lor în favoarea Congresului Mondial — au fost eliminați (la 15 mai a. c.) din partidul laburist, a cărui conducere de dreapta sprijină politica agresivă a imperialiștilor și experiențele S.U.A. în Pacific. În același timp (11 mai a. c.) Arhiepiscopul anglican de Canterbury, Dr. Michael Ramsey, a declarat că regretă „că au loc în prezent experiențe” ale S.U.A. cu arme atomice și s-a pronunțat împotriva anunțatelor experiențe nucleare ale S.U.A. în spațiul cosmic.

Deși la ședințele Comitetului celor 18 state pentru dezarmare, puterile occidentale dovedesc că nu doresc realizarea unui acord de dezarmare generală și totală și de interzicere a experiențelor cu bombe atomice și a armelor atomice, totuși lupta consecventă a Uniunii Sovietice, a țărilor socialiste și a țărilor neutre, ca și intensificarea luptei partizanilor păcii din toată lumea, care-și vor spune vrea la Congresul Mondial pentru dezarmare generală și pace de la Moscova, vor sili pe ațîțătorii apuseni la război să renunțe la planurile lor și vor ajuta la rezolvarea tuturor problemelor prin tratative și la consolidarea păcii.

Creștinii sînt alături de forțele păcii. Ei sînt convinși că pacea va birui. Căci omenirea dorește pacea și luptă pentru biruința ei.

N. M.



FEL DE FEL

ADEL, COPIL DE 11 ANI MAI TARE DECIT MAȘINILE DE CALCULAT

În Bagdad, capitala Irakului, vestitul oraș de pe râul Tigru, s-a ivit de curînd un calculator minune. E vorba de copilul de 11 ani Adel Chaalan, care a fost prezentat de profesorul său la televiziunea din Bagdad. Acest tinerel a efectuat, spre uimirea telespectatorilor, cu toată liniștea, dar foarte rapid, o serie de împărțiri și multiplicații. Operațiunile făcute de el erau verificate în același timp de mașinile de calculat. Tinerul băiat dădea rezultate exacte și mai degrabă decît mașinile de calculat.

Copilul Adel Chaalan este fiul unui modest muncitor agricol. După spusele profesorului său este un copil ascultător, cuminte și liniștit. Într-o bună zi Adel și-a dat seama că i-a venit acest dar de-a calcula, fără ca el să-și poată da seama cum.

UNA SUTĂ MII MORȚI

În fiecare an mor pe drumurile lumii, în urma accidentelor de circulație, una sută mii oameni.

Acest lucru îl arată revista „Sănătatea lumii”, publicată de Organizația mondială de sănătate. Pe lângă morți, sînt patru milioane de răniți, din care un milion în stare gravă.

Accidentele de circulație dau victime mai multe decît mijloacele de transport laolaltă. S-a stabilit că beția este una din cauzele principale ale accidentelor, fie că e vorba de conducători auto sau pietoni.

Cît privește etatea celor care conduc, cele mai multe accidente le dau cei între 15 și 25 de ani și cei trecuți de 65 ani. Pe de altă parte automobilii între 50 și 60 ani dau cele mai puține accidente, mai ales dacă sînt căsătoriți. Cei divorțați fac accidente mortale de trei ori mai multe decît cei căsătoriți.

Gh. S.

Cinci ani de rodnică arhipăstorire

(Urmare din pag. 1)

de frățietate, respect reciproc și colaborare.

Acestea — și alte multe — sînt realizări „văzute”. Cine însă ar putea cuprinde realizările „nevăzute”, acele legături sufletești, pe care iubirea dintre Arhipăstor și turmă le încheagă trainic zi de zi, an de an? Cine poate exprima ecoul trezit în suflete de bunătatea evanghelică și înțelepciunea sfîntă a Ierarhului, care îmbrățișează deopotrivă pe preoți și credincioși, fără a face nici un fel de deosebire? Unitatea spirituală a clerului și credincioșilor — coborîți laolaltă din cele două strane — este deplin încheagată sub ocrotirea părintească a I. P. S. Sale. Aceste legături spirituale — care zămislesc noi și noi forțe morale în suflete — sînt realități, care nu pot fi cîntărite și numărate aritmetic, care însă rodesc îmbelșugat și în credincioșia față de Biserică, și în munca de folos obștesc, în atașamentul față de patrie, și în lupta pentru pace.

Adunați în jurul Arhipăstorului lor, cler și credincioși, urează la împlinirea a cinci ani de rodnică arhipăstorire înalt Prea Sfinției Sale ca Domnul Dumnezeu să-L binecuvinteze cu mulți ani de luminată slujire la altarul Bisericii strămoșești, de sprijinire a strădaniilor poporului nostru pentru viața cea nouă, fericită și îmbelșugată, și de contribuție la cauza păcii în lume.

Intru mulți ani înalt Prea Sfințite Părinte!

Telegraful Român

Gînduri creștine despre Psalmi

Pentru credinciosul adevărat, Sf. Scriptură sau Biblia, este cartea de temelie a vieții, pentru că după ea își modelează viața zi de zi, își orientează gîndurile, vorbele și faptele, își disciplinează voința morală și bucuriile inimii. Biblia este cuvîntul de învățătură al lui Dumnezeu către noi, este scrisoarea Sa adresată sufletului nostru în diferite timpuri, prin aleșii Săi, prooroci și Apostoli, care ne-au descoperit poruncile Sale, pe care împlinindu-le viețuim după voia Sa și sîntem fericiți. Sfînta Scriptură este Cartea vieții veșnice.

Valoarea educativ-duhovnicească a Sfintei Scripturi o arată Sfîntul Apostol Pavel. El zice: „Toată Scriptura este de la Dumnezeu insuflată și de folos spre învățătură, spre muștrare și spre îndreptare, spre înțelepciune întru dreptate” (II Tim. 3, 16), Sfîntul Vasile cel Mare spune că ea este doctoria potrivită după boala fiecărui suflet, „care găsește aici, ca într-un spital duhovnicesc, tot ce are nevoie pentru ca să se vindece de păcatele și de patimile sale” (Cf. Comentariu la Psalmi, trad. Dr. O. Căciulă, Buc. 1939, p. 23—25).

Mai ales partea din Sf. Scriptură numită Psaltire, cuprinde tot ce este mai folositor credinciosului pentru izbăvirea sa, pentru lupta duhovnicescă împotriva patimilor.

Cei o sută cincizeci de psalmi sînt o comoară neprețuită de învățături religio-morale, inspirate proorocului David de către Dumnezeu — și legate puternic de experiența vieții credincioase. Ei sînt școala virtuților creștinești, izvorul și tăria lor. Potriviiți după toate împrejurările vieții, psalmii dau fiecărui suflet credincios tot ce îi este necesar, vindecă ranele, arată legile de purtare în viață și împărtășesc încredere în Dum-

Sfânta Taină a Euharistiei

Sf. Euharistie e Taina prin care creștinul primește sub chipul pâinii și al vinului, însuși Trupul și Sângele Domnului, viu și real, cu Sufletul și cu Dumnezeuirea Lui.

Această Sf. Taină ne este nouă creștinilor un ajutor puternic în lupta împotriva păcatului și pentru creșterea în virtute.

Să ne reamintim momentul instituirii acestei sfinte și dumnezeiești Taine așa cum ne este istorisit în sfintele pagini ale Evangheliilor. Era joi dimineața în ajunul răstignirii Mântuitorului. Iisus era cu Apostolii în Betania care nu era departe de Ierusalim. Și fiindcă — după obiceiul legii — în seara aceleiași zile trebuia să se mînce mielul pascal, Apostolii l-au întrebat pe Mântuitorul unde voiește să mînce Paștile. Iisus se întoarse spre doi dintre ei: Petru și Ioan, și îi trimise la Ierusalim, zicîndu-le: „După ce veți intra în oraș veți întîlni un om ducînd în mînă o amforă, un ulcior cu apă. Urmați-l și unde va intra, întrebați pe stăpînul casei: Invățătorul te întrebă: ora mea a sosit; unde e locul unde voi putea să mînc Paștile cu ucenicii mei? La cuvintele voastre stăpînul casei vă va arăta un foisor, care va fi locul în care veți pregăti cele necesare” (Mc. 14).

La ora stabilită Iisus și Apostolii au sosit și s-au așezat la masă. De la început însă Apostolii au rămas uimiți de înfățișarea neobișnuită a lui Iisus. Pe fața lui se putea citi ceva deosebit, trăsăturile feței Lui indicau ceva ce avea să se întîmple. Cînd Iisus rosti cuvintele: „Cu dor am dorit să mînc aceste paști cu voi...” (Lc. 21, 5), inimile lor s-au tulburat fiindcă nu știau ce voia să facă Iisus. Cuvintele acestea nu le mai rostise fiind cu ei niciodată. Pentru ce — se gîndeau ei — dorește cu atîta dor să mînce aceste paști cu noi? Erau oare ultimele paști pe

nezeu. Ea întărește pe cel bolnav și nu uită de cel sănătos, se bucură cu cel drept și se întristează cu cel păcătos care se căiește și plînge pentru fărâdelegile sale (Psalm 50).

Psaltirea este cartea sfîntă care exprimă cele mai frumoase și mai multe idei despre raportul sufletului cu Dumnezeu și cu aproapele. Credinciosul caută în această viață pacea, liniștea și fericirea sa, pe care și le găsește în armonia cu Creatorul său, în ascultarea și împlinirea poruncilor Lui. Adevărul acesta îl exprimă Psaltirea. Ea este o desăvîrșită pedagogie a sufletului pasionat după unirea cu Dumnezeu.

Sf. Vasile cel Mare din Cezarea Capadochiei a ratat în Comentarul său la Psalmi că „Psalmul este liniștea sufletelor, răsplătitorul păcii, potolitorul gâlăgiei și valurilor gîndurilor. El face să slăbească mînia sufletului și înfrînează pornirea către patimi; este tovarășul prieteniei, apropierea celor care stau departe, ca unul care împacă pe cei ce-și poartă vrăjmășie”. El unește sufletele prin dragoste într-un „singur cor”. „Psalmul este alungătorul demonilor, aducătorul ajutorului îngeresc, armă pentru teamă de noapte, liniște pentru oboseala zilei, pavăza poruncilor, mîngierea bătrînilor... El este creștere pentru cei care progresa pe calea virtuții și sprijin pentru cei care merg pe calea desăvîrșirii. Psalmul este vocea Bisericii, el înveselește sărbătorile și face să nască în inima noastră dorul după Dumnezeu” (Cf. Ib., p. 25).

Cîte lucruri nu găsește sufletul credincios în psalmi?! Aici află puterea încrederii în Dumnezeu, a credinței și a nădejdi care dă măreția bărbăției, nemărginita putere a dragostei și a dreptății, binefacerile înfrînării, lepădării de sine și castității; desăvîrșirea judecării, valoarea virtuții, a căinței și a blîndeței îndelung răbdătoare,

care le petrece cu noi? Și dacă sînt ultimele, ce intenționează să facă? Toți Apostolii erau în așteptare. Simțeau că trebuia să se întîmple un eveniment deosebit de important.

Sfîrșind de mîncat mielul pascal, Iisus s-a ridicat de la masă, s-a dezbrăcat de haina sa, s-a încins cu ștergătoarea și turnînd apă în spălătoare a început a spăla picioarele ucenicilor Săi. Voia să arate prin aceasta că acela care voiește să primească Sf. Euharistie trebuie să aibă sufletul curat, inima spălată de orice întinăciune. Iisus luă apoi în mîinile Sale pâinea, înălță ochii la cer, făcu o scurtă rugăciune, o binecuvîntă și o frînse și o dădu Apostolilor Săi, zicînd: „Luați, mîncăți, acesta este trupul meu, carele se frînge pentru voi spre iertarea păcatelor”. Și luînd paharul cu vin și dînd mulțumită zise: „Beți dintru acesta toți; acesta este sângele meu, al legii celei noi, carele pentru mulți se varsă, spre iertarea păcatelor” și adaugă apoi: „Aceasta să o faceți întru pomenirea mea” (I Cor. 11, 24; Mt. 26, 27—28; Lc. 22, 19).

Prin binecuvîntare Mântuitorul a prefăcut pâinea și vinul în Trupul și Sângele Său adevărat, așezînd pentru noi Sf. Taină a Cuminecăturii sau a Impărtășaniei, căci poruncă a dat ca să se facă întru pomenirea Sa.

Trei au fost motivele care l-au determinat pe Mântuitorul — așa după cum ne învață Sf. Biserica — să așeze pentru noi Sf. Taină a Euharistiei, și anume: Pentru ca El să rămîna cu noi în continuu, să fie nedespărțit de noi ca un prieten și tovarăș credincios al vieții noastre.

Tendința naturală a iubirii este aceea de a fi cît mai aproape de persoana iubită, de a rămîne cu ea, de a se bucura de prezența ei, de a lua parte la desfășurarea vieții ei. Mântuitorul tocmai pentru că ne-a iu-

teama de păcat și de patimi, frica de moartea sufletului și izbăvirea prin Mesia Hristos-Dumnezeu, Cel ce a rupt zapisul păcatului și al morții, ne-a unit cu Tatăl ceresc și ne-a înfrățit cu aproapele. Aici găsim anunțate patimile Domnului, dar și ziua venirii Domnului, ziua înfricoșatei judecări, cînd toți vom învia — după cum și El a înviat — și vom merge înaintea scaunului Său. Toate darurile, toate binecuvîntările și toate bucuriile duhovnicești se găsesc concentrate în Psaltire și pe toate le făgăduiește ea celor credincioși și buni. Prin această carte, ele stau la dispoziția tuturor, pentru ca toți să se mîntuiască.

De această părere sînt și alți Părinți și scriitori ai Bisericii, în frunte cu Sfîntul Ambrosie din Milan și Fericitul Augustin. Cel dintîi zice: „In psalmi învățătura merge deopotrivă cu mulțumirea. Se studiază pentru a învăța; îi cîntă pentru a se mîngia; se găsesc aici laudele lui Dumnezeu, vocea Bisericii, mărturisirea credinței, etc.” (cf. note și Meditațiuni asupra Psalmilor de Dr. Gherasim Timuș, Episcopul Argeșului, București 1896, p. 37). Iar Fer. Augustin adaugă: „Psalmii sînt liniștea sufletului, semnul păcii, domolirea patimilor, frîul miniei, școala cumpătării, legătura prieteniei. Este izvorul comun unde fiecare poate găsi bunurile ce-i lipsesc și remediile de care are trebuință”. (Cf. id., p. 37).

Din aceste motive, Psalmii stau la baza cultului divin creștin, în miezul rugăciunilor de laudă, de cerere și de mulțumire lui Dumnezeu și se cîntă și se citesc la toate slujbele Bisericii noastre. Din lei se inspiră toate imnele și cîntările bisericesti care ne dau bucuria de-a trăi în comunitate de viață fericită cu Dumnezeu și cu aleșii Săi.

Pr. Simion Radu

bit pe noi cu o iubire fără margini a voit să rămîna cu noi pînă la sfîrșitul veacurilor. El ne-a spus-o: „Nu vă voi lăsa pe voi orfani” (Ioan 14, 8) și „Iată eu cu voi sînt în toate zilele pînă la sfîrșitul veacurilor” (Mt. 28, 20).

Al doilea motiv care l-a determinat pe Mîntuitorul ca să rămîna cu noi în Sf. Euharistie este acela de a se putea uni cu noi în forma cea mai intimă și mai desăvîrșită. În acest scop s-a făcut pentru noi mîncare și băutură în Sf. Euharistie. Nimic în lume nu se unește cu noi într-o formă mai intimă și mai potrivită firii noastre decît mîncarea ce ne nutrește. Aceasta printr-un proces fizic se schimbă, înăuntrul nostru, în substanța proprie a corpului nostru, așa încît formează cu el o singură substanță, o singură carne. De aceea Iisus a voit ca în dumnezeiasca Euharistie să se facă mîncare pentru noi, pentru a se încorpora oarecum cu noi, pentru a se uni cu noi în modul cel mai desăvîrșit și mai intim posibil. Numai așa se a-deveresc cuvintele pe care ni le-a zis: „Cel ce mîncă trupul meu și bea sângele meu rămîne întru mine și eu întru el” (Ioan 6, 57). Este totuși o deosebire — zice Fer. Augustin — în această unire: Nu sîntem noi care schimbăm pe Hristos în substanța trupului nostru, ci este Hristos acela care ne schimbă pe noi în El.

Al treilea motiv care l-a determinat pe Mîntuitorul să se dea nouă sub chipul pâinii și al vinului în Sf. Euharistie, este ca să se jertfească pe altarele noastre, devenind victimă pentru noi, reamintind și reînnoind totodată, într-o formă tainică, jertfa săvîrșită de El pe lemnul crucii, pe Golgota. Iată, Sf. Liturghie, jertfa legii celei noi, prin care Iisus Hristos se oferă jertfă nesîngeroasă Părintelui celui Veșnic, dîndu-ne un izvor îmbelșugat și neseecat de bunuri și haruri cerești. Iată, deci, descoperite nouă minunile bunătății dumnezeiești în Sf. Taină a Euharistiei. Putem deci spune cu un Sf. Părinte bisericesc că Sf. Euharistie e cea mai mare dintre toate lucrările lui Dumnezeu, pentru că în toate celelalte lucrări Dumnezeu nu ne împărtășește decît o mică parte a perfecțiunilor Sale, cîtă vreme în Sf. Euharistie Mîntuitorul s-a dat și se dă credinciosului pe Sine întreg, cu omenitatea și cu dumnezeirea Sa.

Sf. Euharistie e nutremîntul principal al sufletului nostru. Ne-a spus-o Mîntuitorul, cînd a zis: „Eu sînt pâinea vieții care s-a pogorît din ceruri. De nu veți mîncă trupul meu și nu veți bea sângele meu nu veți avea viață întru voi, căci trupul meu este cu adevărat mîncare și sângele meu este cu adevărat beutură” (Ioan 6, 41-58).

Valurile ispitelor se potolesc în sufletul nostru ori de cîte ori primim în noi Sf. Euharistie. Cînd sîntem cu Hristos, Hristos trăiește în noi, după cuvintele: „Și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește întru mine” (Gal. 2, 20). La sfîrșitul vieții, Sf. Euharistie ne va fi cheazăia cea mai sigură a nemuririi și a învierii noastre celei fericite, căci zice Mîntuitorul: „Cel ce mîncă trupul meu și bea sângele meu are viața veșnică și eu îl voi învia pe el în ziua cea de apoi” (Ioan 6, 51). De aceea și Sf. Ignatie, purtătorul de Dumnezeu, învață că Sf. Euharistie este leacul nemuririi.

Cunoscînd noi valoarea acestei dumnezeiești Taine s-o cinstim și s-o primim cît mai des în sufletele noastre, căci prin Sf. Euharistie ne unim într-un mod tainic cu Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, ne împărtășim de toate darurile duhovnicești și ne aprindem de o sfîntă iubire pentru Dumnezeu și pentru semenii noștri.

Al. Moisiu

Maica Domnului pe urmele Mântuitorului

După obiceiul iudeilor nimeni nu putea deveni învățător al poporului sau preot înainte de a împlini 30 de ani. Respectând acest obicei Domnul Iisus a început să predice Evanghelia numai după ce a împlinit 30 de ani. Atunci El plecă din Nazaret pe malul Iordanului, unde își îndeplinea misiunea sa Ioan Inaintemergătorul, pregătind calea Domnului prin chemarea la pocăință și curățirea de păcate și prin botezul pocăinții cu apă. Mântuitorul luând asupra Sa păcatele lumii, nu s-a rușinat să primească „chipul robului” și s-a botezat în Iordan de la Ioan. Deasupra Lui s-au deschis cerurile și Duhul lui Dumnezeu în chip de porumb s-a pogorât peste El, iar din ceruri s-a auzit glasul lui Dumnezeu Tatăl: „Acesta este Fiul meu cel iubit, de El să ascultați”. Dumnezeu Mintuitorului a fost adevărată prin arătarea Sf. Treimi la Botez. După ieșirea din apele Iordanului, Domnul Iisus s-a îndepărtat în pustiul Iordanului, ca prin post și rugăciune să se pregătească pentru începerea operei de mântuire, prezisă prin prooroci de la începutul veacurilor. Patruzeci de zile și patruzeci de nopți a petrecut Iisus în aceste văgăuni sălbatice. După patruzeci de zile de postire în pustiul, după victoria asupra ispititorului diavol, Iisus Hristos a adunat câțiva ucenici în jurul Lui și s-a întors la Nazaret.

Curind după aceasta, Domnul Iisus a fost invitat împreună cu Maica Sa la solemnitatea unei nunți din Cana. În Sf. Tradiție se spune că această nuntă a fost a lui Simeon Cananianul, o rudă a Sf. Fecioare Maria și s-a petrecut într-o familie săracă. Aici, la rugămintea Maicii Sale, Mântuitorul a săvârșit prima minune: schimbarea apei în vin, prin care minune s-a făcut cunoscută slava Sa și ucenicii Lui au crezut într-insul.

Astfel Domnul Iisus a început minunile Sale prin mijlocirea rugăminții Prea curatei Maicii Sale, dând prin aceasta semn că rugăciunile Maicii totdeauna vor îndupleca milostivirea Fiului Său, pentru cei ce aleargă la ocrotirea ei de mamă.

Petrecând un timp oarecare în Cana, Iisus Hristos cu Maica Sa și cu ucenicii Săi au plecat la Capernaum, cu scopul să-și găsească o locuință pentru Preacurata Lui Maică pe tot timpul petrecerii Sale pe pământ. În Capernaum era casa apostolilor Petru și Andrei. La ei în casă adesea venea Domnul și tot aici o lăasă și pe Maica Sa.

Propovăduirea împărăției lui Dumnezeu, Domnul Iisus o începu în Capernaum. „Pocăți-vă, căci s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu”. Primul cuvânt al predicii Sale a fost despre necesitatea pocăinții.

Astăzi, pe locul unde a fost Capernaumul este o pustietate deplină, nici o cărare nu se mai vede, numai mormane de pietre negre și coline acoperite de spini.

Călătorind prin Palestina, Iisus Hristos a ajuns la Nazaret și în ziua simbetei, după obicei, începu să predice în sinagogă. Toți se uimeau de cuvintele pline de har ce ieșeau din gura Lui.

Ce fel de învățătură nouă este aceasta? De unde s-a luat acest nou Propovăduitor și Învățător? Doar îl știm: Nu este El fiul timplarului? Ei se poticnesc de originea Lui umilă și au început să-L batjocorească. „Nici un prooroc nu este primit cu cinste în patria sa” — le-a răspuns Domnul. „Multe văduve au fost în timpul proorocului Ilie, dar numai la văduva din Sarepta Sidonului a fost trimis Ilie. Mulți leproși au fost și în timpul proorocului Elisei, dar nici unul dintre ei nu s-a curățat, afară de Neeman Sirianul”. Auzind aceste cuvinte de muștrare, nazarinenii se înfuriară, l-au scos pe Iisus afară și l-au dus pe vârful unui munte, spre a-l arunca în prăpastie. Tradiția spune că în timpul acesta Prea Sf. Născătoare se găsea la Nazaret. Auzind de cele

petrecute în Sinagogă, Ea se grăbi într-acolo. Înțelegând ce îl amenință pe Iisus, de spaimă se îmbolnăvi. Iisus Hristos însă a trecut printre ei neatins și s-a întors la Capernaum, urmat fiind de Maica Sa și de Maria lui Cleopa și de alte rude. Tradiția menționează că locul acestei întâmplări este muntele ce se află în partea de sud a Nazaretului, care are o prăpastie adâncă de 32 m, până la o terasă îngustă, iar de acolo, o altă prăpastie de 650 m, ce se termină în valea Ezdrelonului.

În Capernaum, tot timpul inconjurat de popor, Iisus săvârșea o mulțime de vindecări. Fariseii și alți dușmani ai Mântuitorului căutau să convingă poporul că toate aceste minuni sînt făcute cu puterea și ajutorul lui Belzebuth. Iisus Hristos a respins învinuirile cleveitorilor, arătând că Belzebuth nu poate lucra împotriva sa și că a atribui lucrarea lui Dumnezeu puterii celui rău, e păcat contra Duhului Sfânt, ce nu se iartă în veci.

Preasfânta Născătoare și cu alte rude ale ei, au venit să-l ia pe Iisus, ca astfel să-l scape de furia dușmanilor; dar din pricina înghesuielii n-au putut trece până la El. Folosindu-se de acest prilej, sperind că-l vor împiedeca continuarea predicii și că ascultătorii se vor îndoii de dumnezeirea Lui, dacă vor auzi că El e dintr-o familie obișnuită, fariseii au strigat: „Iată mama Ta și frații și surorile Tale stau afară și Te caută”. Dar, Iisus Hristos continua să învețe poporul despre rudenția cea sufletească, nu despre cea după trup: „Cine e mama Mea și cine sînt frații Mei? și arătînd la cei ce ședeau în jurul Său, continuă: Iată mama Mea și iată frații Mei. Căci, cine îndeplinește voia Tatălui Meu Ceresc, acela îmi este frate, soră și mamă”.

Prin aceste cuvinte El arată clar înaltele obligații pentru care a venit în lume. Prin aceste cuvinte El redă demnitatea Maicii Domnului ce ascultă și împlinește învățătura Lui dumnezeiască și El Insuși mărturisește acest adevăr atunci, cînd o femeie oarecare auzind învățătura Lui, strigă tare: „Fericit e pintecele care Te-a purtat și pieptul ce Te-a hrănit!” El îndată răspunde: „Feriți-vă sint cei ce ascultă cuvîntul lui Dumnezeu și-l păstrează”. Prin aceste cuvinte Iisus Hristos înalță demnitatea Maicii Sale dumnezeiești, nu numai pentru că ea a născut pe Dumnezeu-omul, dar, pentru că ea este cu adevărat Maică și după duh, deoarece nimeni nu a ascultat cuvintele Lui și nu le-a păstrat în inima sa și n-a împlinit voia Tatălui, cu atita credință ca Preacurata Lui Maică.

În timpul călătoriilor Sale prin Iudeia și Galileia pentru a predica, Domnul Iisus Hristos a străbătut multe sate și orașe, inconjurat de ai săi, în care timp neîncetat făcea bine, învăța, muștra, săvârșea mari minuni, etc. Fiecăruia care cerea, i se dădea după credința sa.

Văzînd că mulți oameni merg după Iisus, cărturarii și fariseii se sfătuesc să-l omoare. Se apropia timpul patimilor lui Hristos Mântuitorul în care timp începeau și suferințele Preacuratei Lui Mame. O luptă grea îi străpungea inima ei: pe de o parte dragostea pentru Fiul ei făcea să nu sufere gîndul că El va pătimi, pe de altă parte, supunerea față de voința lui Dumnezeu, care aducea mîntuirea credincioșilor prin jertfa Lui Iisus Hristos, o îndemna să primească totul cu răbdare și în tăcere, ceea ce a fost hotărît de la începutul veacurilor. Iisus Hristos ca Fiul omenesc era mișnat de durerea Maicii Sale, dar ca Dumnezeu i-a dat puterea de a suporta această încercare grea. Suferea Mama văzîndu-și Fiul inconjurat de defăimări și hule, dar ca Mamă a dumnezeiescului Fiul dorea ca Fiul ei să se învrednicească de puterea de a suporta patimile acestea mai presus de fire și crezînd în El, cu

fermitate aștepta ceasul acesta.

Așa a urmat pe Iisus Hristos pe calea crucii, a pătimit ca o maică sub cruce. Văzînd-o zdrobită de durere, Iisus Hristos a încredințat-o ucenicului iubit, Ioan, cu cuvintele: „Iată mama ta”. — „Iată fiul tău”. Și de atunci Ea este mama noastră a tuturor și noi sîntem fiii Ei.

...Dar iată că noaptea mormîntului a trecut. Iisus a înviat din mormînt și întîi s-a arătat Maicii Sale, umplînd inima Ei de negrăită bucurie. Maica Domnului a fost de față și la înălțarea la cer a Mîntuitorului și la pogorîrea Duhului Sfînt.

Peste tot în viața Mîntuitorului găsim și prezența Maicii Sale, cu trupul sau cu sufletul. De aceea dreptcredincioșii creștini, închinîndu-se Mîntuitorului, cinstesc și pe Maica Domnului. Pentru ei Mama și Fiul sînt nedespărțiți.

Pr. C. Pistru

Din învățăturile Sf. Ioan Gură de Aur

— „Hristos viază în mine” — adică nimic nu fac din cele pe care Hristos nu le vrea.

— Nu este posibil a cîștiga ceva de la Dumnezeu, dacă nu vom conlucra și noi.

— Precum focul înmoaie ceara, tot astfel și căldura dragostei împrăștie orice îngîmfare și ușurătate, mai iute chiar decît focul.

(Din Omilia la Epistola către Galateni).

— Pretutindeni a da și a împărtași și pe alții din ale noastre este începutul multor bunuri.

(Omilia X la I Corinteni).

— După cum creștinul trebuie să stea departe de mîndrie, tot așa de departe trebuie să fie și de lingușire, ca și de un cuget necinstit.

— Și cele bune și cele rele cînd vor dăinui în noi mai multă vreme devin mai puternice.

(Omilia XI la I Corinteni).

— Să nu poftim lucruri de prisos, ci să iubim modestia și atunci veșnic ne vom îmbogăți.

— Dacă cei ce iartă pe cei ce se greșesc iau iertarea păcatelor, dar încă cei ce nu numai că iartă ci chiar mai dau din ale lor cu îmbelșugare, de ce binecuvîntare nu se vor învrednici?

(Omilia XVI la I Corinteni).

— Cînd într-o casă bărbatul și femeia sînt dezbinați, apoi acea casă nu se găsește mai bine decît o corabie purtată de valurile mării, pentru că și aici căpitanul vasului se află în neînțelegeră cu cărmaciul.

(Omilia XIX la I Corinteni).

— Vinul nu ni s-a dat spre a ne îmbăta, nici mîncarea spre a ne îmbuiba.

— Ce folos îți este cînd tu fiind bogat dai atît de puțin, ca și cum ar da cineva bunăoară o scoică din mare. Căci, iubitorilor, eu mă rușinez foarte tare cînd văd pe mulți dintre cei bogați avînd după ei slugi îmbrăcate în haine aurite, care au prin casele lor paturi aurite și alte multe născociri din astea, iar cînd este vorba să dea săracilor deodată devin mai săraci decît toți săracii. (Aluzie la stări din timpul său).

(Omilia XXI la I Corinteni).

— Cel ce vrea să fie bun, nimic nu-l poate împiedeca la aceasta, chiar dacă ar fi fost pînă atunci cel mai rău om de pe pământ. De altfel însăși natura noastră este înclinată mai mult spre bine și virtutea este după natură, iar nu contra naturii noastre omenești, cî răutatea este contra naturii.

— Așa este scris pentru iubitorii de argint, ca să nu se bucure de banii adunați în mod necinstit.

— Cel ce este virtuos, acela într-adevăr că viețuiește cu plăcere, acela într-adevăr că este bogat, acela într-adevăr că este liber.

(Omilia XXII la I Corinteni).